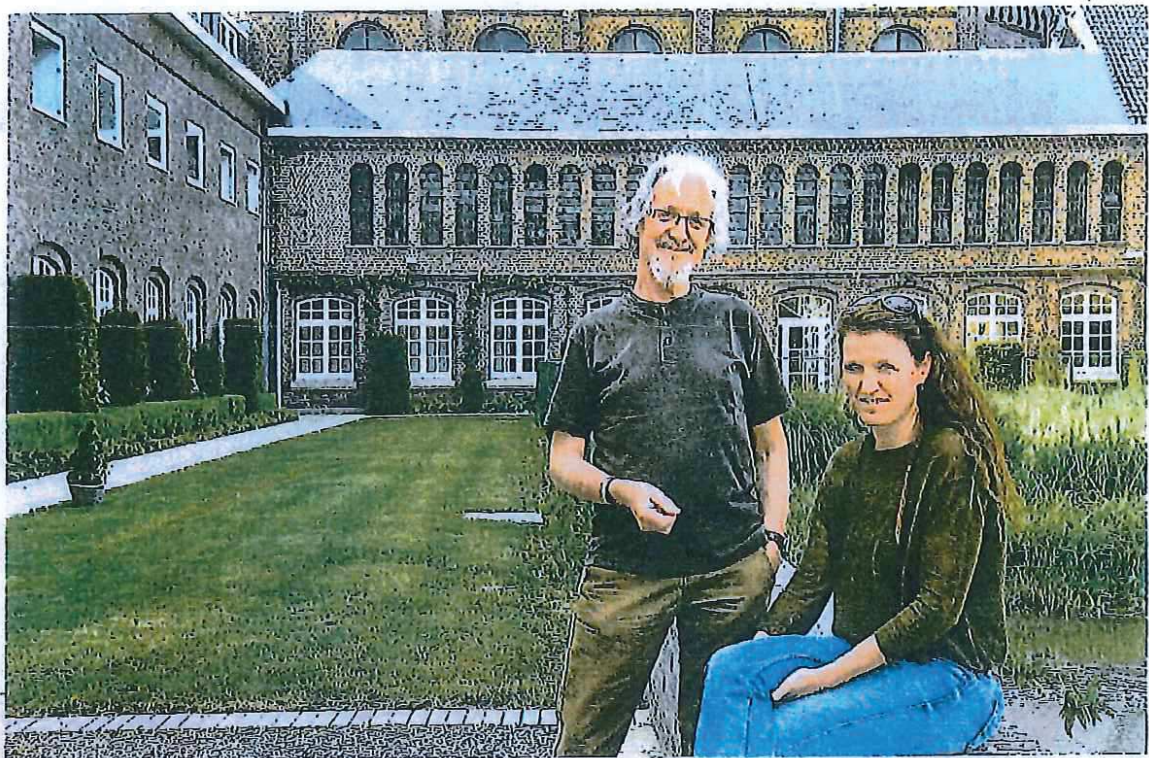

"Ik bloei open als ik zie welke prachtkerels er uit onze ex-clënten zijn gegroeid"

Willy en Ingeborg Desmet: twee generaties jeugdhulpverlening binnen de organisatie van Onze Kinderen in Roeselare-Rumbeke, die 70 levensjaren achter de rug heeft en dit viert met een uniek beleevingsboek met tientallen getuigenissen van ex-clënten. (Foto SB)

"Blijven geloven in de talenten van elk mens"

VZW ONZE KINDEREN UIT ROESELARE-RUMBEKE BESTAAT 70 JAAR EN VIERT DIT MET EEN BOEK

ROESELARE/RUMBEKE De vzw Onze Kinderen, een organisatie voor bijzondere jeugdzorg, werd opgericht op 23 mei 1945. De vzw is het verhaal van de welstellende bankiersfamilie Camerlynck en de bedelende kloosterzuster moeder Ida, die elkaar in de periode van WO II in Roeselare ontmoetten in een gedeeld verhaal van zorg voor gezinnen en vooral hun kinderen. Die 70 jaar leverden tal van beldijvende getuigenissen op, die in een boek werden verzameld.

DOOR EDDY BROUCKAERT De Tweede Wereldoorlog. Vele kinderen worden aan hun lot overgelaten, hebben hun ouders verloren of dolen gewoon zond. En verdienen dus aandacht en zorg. Het Roeselaarse echtpaar Jozef Camerlynck (*1904-1976) en Simonne Vanneste (*1908-1997) blijft kinderloos en beslist zich te wijden aan de opvang van kinderen in nood. Jozef Camerlynck maakt naam in Roeselare als directeur van de plaatselijke Bank van Roeselare en als oprichter en voortdurende inspirator van het tehuis Onze Kinderen. Simonne Vanneste, Madame Camerlynck, wijdt zich volledig aan de opvang van kinderen en gezinnen in noodsituaties.

Enkele jaren later. 'Moeder Ida' is in Roeselare en omstreken bekend als de bedelende kloosterzuster, die kinderen en jongeren die in armoede verkeren, helpt. Op één van haar bedeltochten belt ze op 19 maart 1947 aan ten huize Camerlynck-Vanneste. Het echtpaar beslist meteen het

werk van de kloosterzuster, dat zich situeert in het Sint-Elisabethgesticht in de Rodenbachstraat in Rumbeke, over te nemen. Bij dat huisbezoek wordt ook de kiem gelegd voor de huidige werking van de vzw Onze Kinderen. Moeder Ida heeft immers, in haar zoektocht naar een locatie om een nieuwe kloosterstichting op te richten, op 8 juli 1921 de grond 't Bloemendaal aangekocht. Het wordt de vestigingsplaats van Onze Kinderen.

70 JAAR ERVARING

Anno 2016, 70 jaar later, is de vzw Onze Kinderen een organisatie voor bijzondere jeugdzorg in het experimenteel modulair kader (BMK). Sinds 1 januari 2014 is de vzw officieel erkend door het Agentschap Jongerenwelzijn, wat gepaard ging met de overname van de vzw Oikonde-Tielt. Door die overname werd een uitbreiding gecreëerd met een gedifferentieerd aanbod binnen 40 modules contextbegeleiding. De vzw

is actief in de regio Tiel-IZegem-Roeselare-Menen met locaties in Tjelt, Ingelmunster, Roeselare, Rumbeke en Menen. Momenteel zijn er 127 personeelsleden in dienst en sinds de invoering van het BMK telt de vzw 186 begeleidingen voor kinderen, jongeren en gezinnen op individuele maat van de hulpvrager. Het 'platina jubileum' laat de vzw Onze Kinderen niet onopgemerkt voorbijgaan. "We hebben geprobeerd onze missie bij de hulpverlening aan kinderen, jongeren en hun ouders binnen de bijzondere jeugdzorg te verwoorden in een uniek boek", vertelt Bernard Camerlynck, neef van stichter Jozef en huidige voorzitter van de raad van bestuur van Onze Kinderen. "Op 4 september 2015 kwam een redactieraad een eerste keer bijeen. Snel werd beslist er geen geschiedkundig boek van te maken, wel een beleevingsboek. Met in hoofdzaak getuigenissen van ex-clënten."

DE NAAKTE WAARHEID

25 van de in het boek opgenomen getuigenissen werden neergeschreven door Willy Desmet, sinds 1 februari 1974 als opvoeder in dienst bij Onze Kinderen. Meester Desmet ging begin 2014 met pensioen maar stelt zich als vrijwilliger nog steeds ten dienste van de vzw. "Het streelde wel mijn ego toen directeur Paul Nieuwdoorn mij vorig jaar vroeg deel uit te maken van de redactieraad", vertelt Willy Desmet, afkomstig uit Ruiselede maar sinds 1984 woonachtig in Roeselare als buur van zijn werkgever. "Ik was heel fier en blij te mogen meewerken. Door mijn 40 jaar dienst ken ik de werking door en door en zelf heb ik in mijn loopbaan

HET BOEK

Er is altijd een toekomst verschijnt op 21 mei 2016. Intekenen (aan mits betaling vooraf op rekening BE14 4675 0473 9183 van Onze Kinderen, 25 euro per boek als u het afhaalt bij Kenniscentrum ARhus in Roeselare of bij Onze Kinderen in de Blinde Rodenbachstraat 23 in Rumbeke, 30 euro per boek als u dit wenst thuis toegestuurd te krijgen.

234 kinderen begeleid. Voor veel van de gecontacteerde ex-clënten was ik dus geen vreemde. Mensen hebben hun hart helemaal blootgelegd tijdens soms heel lange gesprekken, waar ik zelf niet veel moest in tussenkomen. Het werkte bevrijdend, het was voor velen een ontlasting. En voor mezelf heel verrijkend."

GEBREK AAN LIEFDE

Wat Willy Desmet vooral heeft onthouden uit die gesprekken? "Rode draad doorheen alle gesprekken was dat er bij Onze Kinderen voor iedereen heel goed werd gezorgd, maar evenzeer dat iedereen een gebrek aan liefde ervoer. En wat je zelf niet hebt ervaren, kun je moeilijk aan anderen doorgeven. En de mensen blijven blijkbaar 's nachts dromen van wat ze positief en negatief hebben meegemaakt. En confrontend was, bij de oudste getuigenissen, om herhaaldelijk te moeten horen dat jongeren op hun 21ste, toen ze Onze Kinderen verlieten, de wereld waarin ze terecht kwamen niet kenden, dat ze niet met geld wisten om te gaan... Zij die slaagden in de maatschappij haalden het vaak met de steun en invloed van hun vrouw."

SPIEGEL VAN DE TIJD

"Je moet dit natuurlijk zien in zijn tijdsgeest", vervolgt Willy Desmet. "Tijden zijn in de jeugdhulpverlening gelukkig totaal veranderd. Vroeger bestond het individu weinig of niet. Wij moesten er toen andere mensen van maken. De bazen waren baas. Er was weinig ruimte voor vernieuwing. En ja, er waren moeilijke jaren voor Onze Kinderen toen we begin van de jaren tachtig versleten werden in de sector als een organisatie waar de tijd bleef stilstaan. Veel collega's verlieten het schip en trokken toen naar Sint-Idesbald in Roeselare. De komst van Paul Nieuworp als directeur heeft veel ten goede veranderd. Iedereen kon met zijn verzuchtingen bij Paul terecht. Het dagcentrum De Trompet was een eerste sterke verwezenlijking. Sinds Paul Nieuworp heeft Onze Kinderen uitstraling gekregen. We werken meer dan ooit op maat van het individu. Ouders worden niet langer geweerd, maar intens betrokken bij het begeleidingsproces. Met blijvend respect voor de jongere, met loyaliteit naar de ouders toe. Eigen bloed trekt. Het is niet omdat er een probleem-situatie is dat een moederband niet hecht kan blijven. In een getuigenis lezen wij 'het blijft toch mijn moeder en ik zie haar graag...'"

ER IS ALTIJD EEN TOEKOMST

"Ook de titel van het boek vind ik uitstekend gekozen: Er is altijd een toekomst. Op 11 juni eerstkomend vindt in de Mooie Molen een vierde reünie plaats van oud-bewoners. Daar bloei ik op als ik zie welke prachtkerels er uit onze ex-clënten vaak zijn gegroeid. Het beste bewijs dat we bij elke probleemsituatie toch moeten blijven zoeken naar de talenten van het individu dat we mogen begeleiden. Want talenten zijn er, dus zeker ook een toekomst..."

De Inwonende opvoeder is onderwijzer, kapper, schoenlapper, kiusjesman... van alle markten thuis. (GF)

"Vroeger werden ouders geweerd, nu worden ze intens betrokken"

TWEE GENERATIES

Willy Desmet (63) was 40 jaar lang opvoeder bij Onze Kinderen en maakt zich nog altijd als vrijwilliger verdienstelijk, dochter Ingeborg (38) is inmiddels meer dan 10 jaar actief bij het trainingscentrum Kamerwonen De Komma In Ingelmunster, waar jongeren tussen 17 en 21 jaar zelfstandig leren wonen op studio. Een bloemtexting uit een interessant en warm dubbelgesprek.

Willy: "Bij mijn aanwerving zei men: doe iets met die jongeren. Speel met hen. Leer ze goede manieren. En dat was het. Later hoorde ik toch dat ze 'mijn geweten hadden onderzocht' met een telefoonje met de onderpastoor van Rulselede, waar ik woonde."

Ingeborg: "Uit mijn kindertijd heb ik onthouden dat het werk van papa een roeping was. Papa is beschelden, heeft een warm hart. De eenzame Damien op kerstavond meebrengen bij ons thuis, dat soort zaken. Nu zijn vrijwilligerswerk. Papa is geen Rulseledenaar, geen Roeselarenaar, maar een *Onze Kindenaar*..."

Willy: "Als opvoeder heb je twee paar ogen en twee paar oren nodig. Je moet voelsprietten hebben. Vanuit het bulkgevoel en met veel geduld en door op veel deurtjes te kloppen, boek je uiteindelijk resultaat."

Ingeborg: "Onder mijn cliënten heb ik veel dappere mensen ontmoet. Ik heb er veel bewondering voor hoe zij soms omgaan met hun eigen situatie. Ik heb het al langer niet meer over kans-armen, wel over kans-andere mensen. Velen gooien zich later als zelfstandige op hun werk."

Willy: "Een kind van tien dat aan kanker sterft en een cliënt die een moordenaar wordt en mij schrijft om hem voor de rechtbank te komen verdedigen. Ook dat is onze job. Dat zijn zaken die blijven hangen. Zo onwezenlijk..."

Ingeborg: "Elke mens kleet niet waar zijn wieg staat. Iedereen verdient de nodige aandacht en dat doen we nu meer dan ooit met onze individuele begeleiding. Onze Kinderen is niet langer een verbeteringsgesticht of herbergt niet langer 'enkel maar crapul'. De beeldvorming moet nog positiever worden."

Willy: "Zelfs met pensioen krijg ik nog wel eens een telefoontje van ex-clënten. Je bent niet voor niets soms jaren hun toeverlaat en steun geweest, meer dan hun eigen vader en moeder. Je bent een stukje familie geworden..."

Ingeborg: "Ik hou van mijn job omdat die betekenisvol is. Ik steek vaak iets op van mijn cliënten. Iedereen heeft talenten. Aan ons om die talenten naar boven te halen."